

Arrest

nr. 254 675 van 18 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. LYS
Welgelegenstraat 11
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2021 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 mei 2021 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2021 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2020 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat verzoeker op 7 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende in Noorwegen, op 31 maart 2016 in Italië, op 7 oktober 2016 in Zwitserland, op 17 oktober 2016 een verzoek in Duitsland en op 12 september 2017 een verzoek in Frankrijk.

Op 18 december 2020 werd verzoeker gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij verklaarde dat hij in februari 2015 Ethiopië verliet en via Soedan en Libië Italië bereikte. Via Duitsland zou hij zijn doorgereisd naar Noorwegen en daar een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, maar na ongeveer vijf maanden zou hij zijn teruggestuurd naar Italië in het kader van de Dublinprocedure. Vervolgens zou hij naar Zwitserland, Duitsland en Frankrijk zijn gereisd en in Frankrijk en Duitsland zou hij dan een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, in Duitsland zou hij in de Dublinprocedure zijn terechtgekomen en in Frankrijk zou hij zijn afgewezen. Hij verklaarde dat hij van mei tot december 2019 illegaal in België verbleef en door de Belgische autoriteiten met het vliegtuig naar Frankrijk werd teruggestuurd in het kader van de Dublinprocedure. Hij verklaarde dat hij vier dagen later met de trein weer naar België reisde.

Verzoeker werd door de Belgische autoriteiten aan Frankrijk overgedragen.

Verzoeker verklaarde ongehuwd te zijn, maar sinds februari 2019 een relatie te hebben met mevr. K. N., 28 jaar, met de Belgische nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België. Hij verklaarde geen kinderen te hebben. Hij zou een halfbroer hebben die in Duitsland een lopende procedure voor het bekomen van internationale bescherming heeft. Hij verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op de vraag waarom hij besloot in België om internationale bescherming te verzoeken, antwoordde verzoeker dat hij niet om een specifieke reden naar België kwam.

Hij uitte verzet tegen een terugkeer naar Frankrijk omdat hij aldaar werd afgewezen. Hij verklaarde in goede gezondheid te zijn.

Op 30 november 2020 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Franse instanties op grond van artikel 18(1)d van de Dublin III Verordening.

De Franse autoriteiten stemden op 7 december 2020 in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18(1)d van de Dublin III Verordening.

Op 19 januari 2021 werd een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 10 dagen (bijlage 26^{quater}), afgegeven. Die beslissing werd op 27 januari 2021 betekend. Op 19 februari 2021 diende verzoeker een verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring in, gericht tegen de bijlage 26^{quater}, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder nr. 257 336.

Op 6 mei 2021 werd verzoeker gehoord door de politiezone Brussel-West. Hij verklaarde dat hij in België was om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan en dat hij reeds geprobeerd heeft om in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij verklaarde dat hij sinds 1 jaar en 2 maanden een relatie heeft met mevrouw K. N.

Op 6 mei 2021 werd de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(…)

BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALED PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat: de heer, die verklaart te heten, naam : A. (...) voornaam : A. (...) geboortedatum :

(...)1992 geboorteplaats : Cefadera nationaliteit : Ethiopië wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Merksplas om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk, op basis van het Dublinakkoord van 07/12/2020, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd.

De beslissing werd hem betekend op 27/01/2021 met een termijn van 10 dagen. Op 06/11/2020 diende de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in. Op 19/01/2021 nam België een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 10 dagen (bijlage 26quater). Deze beslissing werd op 27/01/2021 aan betrokkene betekend. Die beslissing houdt geen schending van artikel 3 EVRM in. Om tot een schending van dat artikel te kunnen besluiten, dient de betrokkene aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Frankrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. De betrokkene zal teruggeleid moeten worden naar Frankrijk die verantwoordelijk is voor de betrokkene in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene zal in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst, zonder nieuwe beslissing. Op 19/02/2021 heeft de betrokkene een verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring van de bijlage 26quater ingediend. Het beroep ingediend tegen de bijlage 26quater is niet schorsend. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Frankrijk zou worden uitgevoerd, houdt de betrokkene niet tegen om zijn zaak te laten behartigen door een raadsman van zijn keuze in het kader van een hangende procedure voor het RVV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die hij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen. De betrokkene werd op 18.12.2020 gehoord en verklaarde niet terug te willen gaan naar Frankrijk omdat hij er al werd afgewezen. In het hoorrecht van 06/05/2021 afgenomen door de PZ Brussel-West verklaart hij dat hij in België om naar het VK te gaan en dat hij reeds geprobeerd heeft om in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Frankrijk, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (het in 2020 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk ("Asylum Information Database - Country Report: France - 2019 Update" van Laurent Delbos), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2020 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en menonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het (1) De naam en de hoedanigheid van de overheid aanduiden. UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Frankrijk omwille van structurele tekortkomingen in het Franse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor

verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijdse erkenning tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat van zijn keuze te kunnen blijven, kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene werd op 18.12.2020 gehoord en verklaarde ongehuwd te zijn, maar sinds februari 2019 een relatie te hebben met K. N. (...), vrouw, 28 jaar, met de Belgische nationaliteit. De betrokkene verblijft op hetzelfde adres als zijn partner. In het hoorrecht van 06/05/2021 afgenomen door de politie van PZ Brussel-West verklaart de betrokkene dat hij sinds 1 jaar en 2 maanden een relatie heeft met mevrouw K. N. (...).

In dit opzicht merken we op dat de artikelen 9 en 10 van Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid van het verzoek om internationale bescherming oplegt aan de lidstaat, waar een gezinslid reeds internationale bescherming geniet of waar een gezinslid een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. De partner van betrokkene, K. N. (...), die in België verblijft, kan echter niet beschouwd worden als een gezinslid in de zin van artikel 2, g) van Verordening 604/2013, noch als een familielid in de zin van artikel 2, h) van diezelfde Verordening. Die bepalingen zijn niet van toepassing. Bijgevolg kan dit geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Deze beslissing houdt geen schending van artikel 8 EVRM in. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten : 0 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden: a) een overdrachts -, terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel; Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 19/01/2021 dat hem betekend werd op 27/01/2021. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. 0 8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid; Uit analyse van de Eurodacdatabank blijkt dat de betrokkene reeds verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend in Noorwegen, Duitsland en Frankrijk. (...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing

een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker is van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering op grond van artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 3.2, 17.1, 18, 27 en 29 van de Dublin III Verordening, van de artikelen 18 en 19 van de Verordening 2013/33/EU, van de artikelen 3, 4, 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 51/5, 51/6, 51/7, 62, 74/11, 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en hij voert tevens een manifeste appreciatiefout aan. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"1. La partie adverse prend à l'encontre de Monsieur A. A. (...) une décision de reconduite à la frontière avec maintien sur base l'article 51/5 §4 de la loi du 15 décembre 1980. Elle explique ne pas donner de délai au requérant pour un départ volontaire car le délai de départ volontaire est déjà expiré. La partie adverse estime que sa décision de reconduite à la frontière n'entraîne pas de risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme ou de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne. Elle considère également que le recours en suspension et en annulation introduit par le requérant devant le Conseil du Contentieux des Étrangers en date du 19 février 2021 n'a pas d'effet suspensif et que la présence du requérant à l'audience n'est pas obligatoire ni nécessaire. La partie adverse fonde enfin sa décision sur le fait que le requérant ne peut pas être considéré comme « membre de la famille » de sa compagne, Madame N. K. (...), elle-même citoyenne européenne, au sens de l'article 2(g) du Règlement 604/2013. Elle en conclut donc qu'elle ne peut être obligée d'appliquer la clause de souveraineté du Règlement 604/2013 et qu'il n'y a pas de violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme.

2.1. On ne peut que constater que, dans la décision attaquée, la partie adverse n'a pas analysé, à suffisance, le risque de torture ou de traitement inhumain et dégradant que subirait le requérant en cas de transfert vers la France. En effet, en raison de la pandémie de Covid-19 qui touche l'Europe et le monde depuis 2020, la partie adverse se devait de procéder à une analyse rigoureuse du risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme et de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne qui existerait en cas de transfert. Pourtant, aucune mention de la crise sanitaire actuelle n'est faite par la partie adverse. Elle se contente en effet de constater qu'il n'y a pas eu violation de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et que :

«Die beslissing houdt geen schending van artikel 3 EVRM in. Om tot een schending van dat artikel te kunnen besluiten, dient de betrokkene aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Frankrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. [...]

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Frankrijk, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties [...], niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. »

Pour appuyer les considérations qui précèdent, la partie adverse fait référence au rapport AIDA actualisé en 2020 ainsi qu'aux rapports de l'ONU. Elle souligne ainsi que ces rapports ne font pas état

de défaillances systémiques qui seraient présentes dans le système d'asile français ou dans les conditions d'accueils réservées aux demandeurs d'asile en France et qui seraient susceptibles de mener à des traitements inhumains ou dégradants. La partie adverse fait enfin référence au jugement de la Cour de Justice de l'Union Européenne du 21 décembre 2011 qui rappelle le principe de confiance mutuelle entre les États Membres. La partie adverse ne motive pas suffisamment sa décision au regard du risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme.

2.2. Le risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme en cas de transfert vers la France est d'autant plus présent au regard de la pandémie actuelle de coronavirus qui touche actuellement toute l'Europe. Pourtant aucune mention de la crise sanitaire actuelle n'est faite par la partie adverse. L'article 29 du Règlement 604/2013 visé au moyen dispose notamment ceci :

« 1. Le transfert du demandeur ou d'une autre personne visée à l'article 18, paragraphe 1, point c) ou d), de l'État membre requérant vers l'État membre responsable s'effectue conformément au droit national de l'État membre requérant, après concertation entre les États membres concernés, dès qu'il est matériellement possible et, au plus tard, dans un délai de six mois à compter de l'acceptation par un autre État membre de la requête aux fins de prise en charge ou de reprise en charge de la personne concernée ou de la décision définitive sur le recours ou la révision lorsque l'effet suspensif est accordé conformément à l'article 27, paragraphe 3. »

Il convient de rappeler que, dans son arrêt C. K. et autres contre la République de Slovaquie (CJUE, C-578/16 du 16 février 2017), la Cour de Justice de l'Union européenne a jugé ce qui suit :

« Dès lors qu'un demandeur d'asile produit, en particulier dans le cadre du recours effectif que lui garantit l'article 27 du règlement Dublin III, des éléments objectifs, tels que des attestations médicales établies au sujet de sa personne, de nature à démontrer la gravité particulière de son état de santé et les conséquences significatives et irréversibles que pourrait entraîner un transfert sur celui-ci, les autorités de l'État membre concerné, y compris ses juridictions, ne sauraient ignorer ces éléments. Elles sont, au contraire, tenues d'apprécier le risque que de telles conséquences se réalisent lorsqu'elles décident du transfert de l'intéressé ou, s'agissant d'une juridiction, de la légalité d'une décision de transfert, dès lors que l'exécution de cette décision pourrait conduire à un traitement inhumain ou dégradant de celui-ci.

76. Il appartiendrait alors à ces autorités d'éliminer tout doute sérieux concernant l'impact du transfert sur l'état de santé de l'intéressé. Il convient à cet égard, en particulier lorsqu'il s'agit d'une affection grave d'ordre psychiatrique, de ne pas s'arrêter aux seules conséquences du transport physique de la personne concernée d'un État membre à un autre, mais de prendre en considération l'ensemble de conséquences significatives et irréversibles qui résulteraient du transfert. »

La Cour Européenne des droits de l'homme tient un raisonnement similaire dans ses arrêts Y. contre Russie (CEDH, Affaire Y. Russie du 4 décembre 2008, § 78) et Saadi c. Italie. (CEDH, Saadi c. Italie du 28 février 2008). Elle juge en effet ce qui suit :

« 130. Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé ».

En outre, dans une communication de la Commission visant à fournir des orientations relatives à la mise en œuvre des dispositions pertinentes de l'UE régissant les procédures d'asile et de retour et à la réinstallation durant la pandémie de Covid-19, la Commission recommande que :

« Avant d'effectuer tout transfert, les États membres devraient tenir compte de la situation liée à la COVID-19, y compris celle résultant de la forte pression exercée sur le système de santé, dans l'État membre responsable ».

Compte tenu de ces enseignements, la partie adverse ne peut faire fi de la pandémie actuelle de Coronavirus qui sévit en Europe actuellement, et particulièrement en France. Il s'agit en effet d'un élément capital afin de vérifier si le requérant ne sera pas soumis à des traitements inhumains ou dégradants en cas de transfert vers la France. Depuis mars 2020, la situation épidémiologique en France est particulièrement inquiétante. Avec plus de 3 290 000 décès, la pandémie de Covid-19 se place déjà parmi les catastrophes. La situation ne semble pas s'être améliorée depuis mars 2020 et les hôpitaux français sont confrontés à une charge de travail difficilement gérables, les forçant à trier les patients³. La pandémie est ainsi loin d'être éradiquée en France⁴. A cet égard, les demandeurs d'asile se trouvent dans une situation particulièrement vulnérable⁵. Il convient d'ailleurs de rappeler que, dans son arrêt n° 245.733 du 8 décembre 2020, Votre Conseil a jugé ce qui suit :

« Concernant plus particulièrement la situation sanitaire en France et ses conséquences sur les demandeurs de protection internationale, il apparaît que les autorités françaises ne sont pas en mesure d'assurer la sécurité et des conditions d'accueil conformes aux exigences de l'article 3 de la CEDH. (...) »

Au vu de la situation sanitaire en France, les difficultés rencontrées par les demandeurs de protection internationale risquent de perdurer encore un temps. Comment va se passer la reprise d'activité ? Va-t-il y avoir un effet d'engorgement et de surcharge de travail des services administratifs ? Comment seront rattrapés les dossiers alors que les services sont soumis à des contraintes restrictives liées au coronavirus (réduction des capacités d'accueil, réduction des effectifs, etc...) ? »

Il est clair que dans ces conditions, et au vu du contexte actuel, tout transfert d'un demandeur d'asile, qu'il se fasse par route ou par transport aérien, est de nature à accroître dangereusement le risque de contamination au Coronavirus, et d'engendrer un risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme dans le chef du requérant. La défaillance qui caractérise actuellement la France revêt un caractère systémique, dès lors qu'elle touche indistinctement l'ensemble du territoire français, et engendrera des conséquences négatives à long terme. Il est donc certain qu'en procédant à l'expulsion de Monsieur A. (...), la partie adverse le soumet à un risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme. Or, la partie adverse n'a fait montre d'aucune mesure de prudence particulière et n'a demandé aucune garantie aux autorités françaises à cet égard. Ainsi, en ne procédant pas à l'analyse du risque de traitement inhumain et dégradant auquel serait soumis Monsieur A. (...) en cas de transfert vers la France dans le contexte de la pandémie du COVID-19, la partie adverse viole l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'U.E. Ordonner à Monsieur A. (...) de quitter le territoire sans délai, le reconduire à la frontière, l'y détenir et poursuivre son expulsion forcée sont des initiatives contraires aux normes sanitaires qui s'imposent. La partie adverse ne motive rien à ce sujet et viole ainsi les principes généraux de bonne administration, en particulier de prudence, de soin et de minutie.

2.3. Dans sa décision, la partie adverse fait également au rapport AIDA sur la France actualisé en 2020 afin de prouver qu'il n'y a pas de risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme. Elle en fait cependant une lecture sélective. En effet, dans sa motivation, la partie adverse n'évoque pas les problèmes récurrents en ce qui concerne l'accès au logement en France pour les demandeurs d'asile. Pourtant le rapport AIDA fait état de ce qui suit :

" In 2020 the number of asylum seekers accommodated remained far below the number of persons registering an application. At the end of the year, the Ministry of Interior stated that 51% of asylum seekers eligible to material reception conditions – i.e. 145,253 persons in total at the end of December 2020 - were effectively accommodated compared to 48% at the end of 2019.455 If we add asylum seekers who do not benefit from reception conditions, we can consider that at least 90,000 asylum seekers were not accommodated in France as of the end of 2020.

In 2018, only 44% of asylum seekers registered by Prefectures in 2018 effectively obtaining accommodation. ECRE's report on the reception conditions of refugees and asylum seekers in Europe demonstrates that France has consistently fallen short of its obligations to provide accommodation to all asylum seekers on its territory, despite a considerable expansion of its reception infrastructure and a proliferation of types of accommodation. [...]

It shows that a substantial number of applicants were left out of accommodation every year. These persisting issues raise questions of compliance with the Reception Conditions Directive as reception conditions should ensure an adequate standard of living for applicants. As regards the decrease of first time applicants in 2020, it is largely due to the impact of COVID-19 and does not reflect the fact that reception capacity is still lacking, given that many other asylum seekers were already present on the territory.

In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated. Moreover, if the asylum seeker has not succeeded in getting access to a reception centre before lodging his or her appeal, the chances of benefitting from one at the appeal stage are very slim. In case of a shortage of places, asylum seekers may have no other solutions than relying on night shelters or living on the street.6" (PP.102-103)

Elle n'évoque pas non plus les problèmes que rencontrent les demandeurs de protection internationale lorsqu'ils veulent accéder au soin de santé.

Le rapport AIDA les décrit comme suit :

" Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers. Some doctors are reluctant to receive and treat patients who benefit from the AME or PUMA and tend to refuse booking appointments with them even though these refusals of care can in theory be punished" (P.112)

Le rapport AIDA précité décrit ainsi une situation en France à même de mener à une violation de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme dans le chef de Monsieur A. (...). A tout le moins la partie adverse devait-elle prendre les précautions requises par leur situation particulière auprès des autorités françaises, ce qu'elle est restée en défaut de faire.

En outre, elle n'a nullement motivé la décision attaquée à cet égard, de sorte que les dispositions visées au moyen sont méconnues.

3. La partie adverse fonde également sa décision sur le fait que le requérant ne peut pas être considéré comme « membre de la famille » de Madame N. K. (...), citoyenne européenne, au sens de l'article 2(g) du Règlement 604/2013. Elle motive sa décision comme suit :

« De partner van de betrokkene, K. N. (...), die in België verblijft, kan echter niet beschouwd worden als een gezinslid in de zin van artikel 2 g), van Verordening (EU) nr. 604/2013, noch al seen familielid in de zin van artikel 2 h) van diezelfde Verordening. Die bepalingen zijn niet van toepassing. Bijgevolg kan dit geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Deze beslissing houdt geen schending van artikel 8 EVRM in ».

La motivation reprise par la partie adverse est une motivation stéréotypée non suffisamment développée, qui, qui plus est, est entachée d'une erreur manifeste d'appréciation et constitue donc une violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne. Pourtant, il convient de rappeler que le considérant 14 du Règlement Dublin III précise que : « Conformément à la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, le respect de la vie familiale devrait être une considération primordiale pour les États membres lors de l'application du présent règlement. » En outre, l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme dispose que : « 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance (...) »

Au même titre, l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne prévoit que :

« Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de ses communications. »

Tant la Convention européenne des droits de l'Homme que la Charte des droits fondamentaux sont d'application en immédiate en droit belge. Il convient donc de les appliquer.

En omettant de motiver, à suffisance, sa décision sur ces points, la partie adverse méconnaît le prescrit du considérant 14 du Règlement Dublin III ainsi que celui de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux.

En effet, en l'espèce, il y a lieu de constater que la partie adverse ne prend nullement en compte l'existence d'une vie familiale entre l'intéressé et sa compagne, Madame N. K. (...) et se contente de balayer cet argument en considérant que Madame N. K. (...) ne peut être considérée comme un membre de la famille de Monsieur A. (...).

La partie adverse ne motive pas suffisamment la raison pour laquelle il convient d'écarter cet argument.

De fait, la relation entre Madame N. K. (...) et le requérant dure depuis 2 ans maintenant. Ils habitent d'ailleurs ensemble depuis le 13 mars 2020.

En outre, comme il ressort de pièces présentes au dossier administratif (Voy. Pièce 3), Madame N. K. (...) affirme que « des sentiments profonds » sont nés entre elle et le requérant et qu'ils ont des projets de mariage et d'enfant.

Ces éléments prouvent que le requérant et sa compagne entretiennent incontestablement des liens personnels étroits, autres que des liens affectifs normaux, et qu'il existe dès lors bel et bien une vie familiale (Voy. CEDH, L. c. Pays Bas, arrêt du 1er juin 2004 (n° 45582/99, § 36)).

La partie adverse n'ignorait nullement la relation existante entre le requérant et sa compagne. Pourtant, elle évite de s'attarder sur ce point.

Aux vues de ces constatations, il est clair que la décision attaquée risque d'anéantir leur vie privée et familiale en éloignant les partenaires pour une durée indéterminée, dès lors que le requérant serait forcé de quitter le territoire belge.

Le maintien de leur relation serait rendu d'autant plus difficile par la pandémie actuelle qui limite les possibilités de déplacement. Pourtant, aucun argument soulevé par la partie adverse ne témoigne de sa prise en compte du droit au respect de la vie privée et familiale.

En ce qu'elle ne rencontre et ne répond nullement à ce « grief défendable » qui tient au droit à la vie privée et familiale du requérant, la partie adverse a, par la décision attaquée, méconnu les exigences les plus élémentaires de motivation tant formelle que matérielle, de sorte qu'elle a contrevenu aux dispositions visées au moyen.

En outre, la décision attaquée porte, indéniablement, une atteinte absolument disproportionnée au droit que leur reconnaissent l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne précités, de sorte qu'elle méconnaît à n'en pas douter le prescrit de cet article.

4. La partie adverse motive également la décision attaquée comme suit:

« Op 19/02/2021, heeft de betrokkene een verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring van de bijlage 26 quarter ingediend. Het beroep ingediend tegen de bijlage 26 quarter is niet schorsend. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Frankrijk zou worden uitgevoerd, houdt de betrokkene niet tegen om zijn zaak te laten behartigen door en raadsman van zijn keuze in het kader van een hangende procedure voor het RvV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die hij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen ».

Cette motivation constitue une erreur manifeste d'appréciation. L'article 27 du Règlement Dublin III dispose que :

« 1. Le demandeur ou une autre personne visée à l'article 18, paragraphe 1, point c) ou d) dispose d'un droit de recours effectif, sous la forme d'un recours contre la décision de transfert ou d'une révision, en fait et en droit, de cette décision devant une juridiction.

2. Les États membres accordent à la personne concernée un délai raisonnable pour exercer son droit à un recours effectif conformément au paragraphe 1.

3. Aux fins des recours contre des décisions de transfert ou des demandes de révision de ces décisions, les États membres prévoient les dispositions suivantes dans leur droit national:

a) le recours ou la révision confère à la personne concernée le droit de rester dans l'État membre concerné en attendant l'issue de son recours ou de sa demande de révision; ou

b) le transfert est automatiquement suspendu et une telle suspension expire au terme d'un délai raisonnable, pendant lequel une juridiction, après un examen attentif et rigoureux de la requête, aura décidé s'il y a lieu d'accorder un effet suspensif à un recours ou une demande de révision; ou

c) la personne concernée a la possibilité de demander dans un délai raisonnable à une juridiction de suspendre l'exécution de la décision de transfert en attendant l'issue de son recours ou de sa demande de révision. Les États membres veillent à ce qu'il existe un recours effectif, le transfert étant suspendu jusqu'à ce qu'il ait été statué sur la première demande de suspension. La décision de suspendre ou non l'exécution de la décision de transfert est prise dans un délai raisonnable, en ménageant la possibilité d'un examen attentif et rigoureux de la demande de suspension. La décision de ne pas suspendre l'exécution de la décision de transfert doit être motivée.

4. Les États membres peuvent prévoir que les autorités compétentes peuvent décider d'office de suspendre l'exécution de la décision de transfert en attendant l'issue du recours ou de la demande de révision. [...] ». L'article 13 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme dispose lui que :

« Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles ».

L'article 6 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme prévoit que :

« Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable, par un tribunal indépendant et impartial, établi par la loi, qui décidera, soit des contestations sur ses droits et obligations de caractère civil, soit du bien-fondé de toute accusation en matière pénale dirigée contre elle. Le jugement doit être rendu publiquement, mais l'accès de la salle d'audience peut être interdit à la presse et au public pendant la totalité ou une partie du procès dans l'intérêt de la moralité, de l'ordre public ou de la sécurité nationale dans une société démocratique, lorsque les intérêts des mineurs ou la protection de la vie privée des parties au procès l'exigent, ou dans la mesure jugée strictement nécessaire par le tribunal, lorsque dans des circonstances spéciales la publicité serait de nature à porter atteinte aux intérêts de la justice ».

En l'espèce, Monsieur A. (...) a introduit un recours en suspension et en annulation contre la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26 quater) du 19 février 2021. Son recours invoque notamment la violation des articles 3 et 8 de la Convention Européenne de sauvegarde des droits de l'homme. Le recours qu'a introduit Monsieur A. (...) devant le Conseil du Contentieux des Etrangers porte donc sur la violation d'un droit reconnu par la Convention Européenne de sauvegarde des droits de l'homme. Il donc a droit à ce qu'un recours effectif en droit interne lui soit accordé et ce en vertu de l'article 13 de la Convention Européenne de sauvegarde des droits de l'homme précité. A propos de l'article 13 de la Convention européenne des droits de l'homme, la Cour européenne des droits de l'homme a eu l'occasion de juger ceci :

« L'effectivité des recours exigée par l'article 13 suppose qu'ils puissent empêcher l'exécution des mesures contraires à la Convention et dont les conséquences sont potentiellement irréversibles 7» (CEDH, Affaire Conka c. Belgique du 15 février 2002, § 79)

A ce sujet, Jean Yves CARLIER et Sylvie SAROLEA expliquent que :

« Un recours effectif doit empêcher que ne réalisent des conséquences irréversibles. Lorsqu'un éloignement est projeté, seul un recours suspensif permet d'empêcher des conséquences irréversibles. 89»

En droit belge, ni le recours en annulation prévu par l'article 39/2 §2, ni le recours en suspension prévu par l'article 39/89 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ne sont assortis d'un effet suspensif.

A propos de l'effectivité du recours existant à l'encontre des décisions de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26 quater) prises par l'Office des Etrangers, le Tribunal du travail francophone de Bruxelles, dans un jugement du 3 octobre 2014 (R.G. n° 14/6.977/A), a jugé que :

« Le recours ouvert [...] en droit belge, à l'encontre de la décision prise par l'Office des Etrangers (annexe 26quater) n'est pas conforme, à tout le moins, aux dispositions de l'article 27.3 du règlement européen Dublin III »

De plus, le même Tribunal a également affirmé dans une ordonnance rendue le 1er juillet 2014 que :

« Le recours ouvert en droit belge à l'encontre de la décision prise par l'Office des étrangers n'est pas conforme, à tout le moins, aux dispositions de l'article 27.3 du règlement UE 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26.06.2013. Si elle [la requérante] avait disposé d'un tel recours, les effets de la décision prise par l'Office des étrangers auraient en effet été suspendus, de telle manière qu'elle aurait continué à bénéficier d'une aide matérielle ».

Afin qu'un recours à l'encontre d'une décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26 quater) soit considéré comme effectif, celui-ci devrait permettre au demandeur de protection internationale de voir son transfert vers un autre Etat membre suspendu jusqu'à ce qu'une décision judiciaire soit rendue à l'égard du recours contre la décision dudit transfert. Cela signifie qu'un recours effectif devrait permettre aux demandeurs d'asile l'ayant déjà introduit de continuer à demeurer sur le territoire belge le temps que ce recours soit tranché.

En l'espèce, Monsieur A. (...) n'a pas encore reçu de décision relativement à son recours introduit le 19 février 2021. Ce recours a précisément pour objet d'annuler l'ordre de quitter le territoire dont il fait l'objet. Si Monsieur A. (...) devait être transféré vers la France, il perdrait son intérêt au recours. Le fait pour la partie adverse de considérer que l'avocat du requérant peut faire le nécessaire pour défendre ses intérêts constitue donc une erreur manifeste d'appréciation dès lors qu'en cas de transfert vers la France, le requérant perdrait tout intérêt à la cause. En adoptant sa décision du 6 mai 2021, la partie adverse a donc violé l'article 27 du Règlement Dublin III, ainsi que les articles 6 et 13 de la Convention européenne des droits de l'homme. Partant, le moyen, sérieux, est donc fondé en chacune de ses branches."

2.3.2. Verzoeker betoogt dat niet afdoende onderzocht werd of een overdracht naar Frankrijk een mensonwaardige behandeling inhoudt. Omwille van Covid-19 diende de verwerende partij een nauwkeurig onderzoek te voeren. Hij verwijt de verwerende partij er zelfs geen melding van te hebben gemaakt. Hij verwijst naar de situatie in Frankrijk m.b.t. Covid-19 en stelt dat die niet verbeterd is sedert maart 2020. Hij verwijst naar een arrest van de Raad van 8 december 2020 met nr. 245.733 waarin werd geoordeeld dat m.b.t. de gezondheidssituatie de Franse autoriteiten niet in staat lijken om veiligheid en aangepaste opvang te bieden, vereist door artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij zou geen enkele garantie hebben gevraagd aan de Franse autoriteiten. Het AIDA-rapport zou slechts selectief zijn gelezen nu daaruit blijkt dat Frankrijk tekort schiet in de verplichting om asielzoekers opvang te bieden. De motivering, m.b.t. zijn partner, zou stereotiep zijn. Er zou geen rekening gehouden zijn met het gezinsleven dat hij vormt met zijn partner, mevr. K. Hun relatie zou reeds 2 jaar duren en ze zouden samenwonen sedert 13 maart 2020. Zijn partner zou verklaard hebben dat het gaat om diepe gevoelens en ze maken plannen voor een huwelijk en kinderen. Hij meent recht te hebben op een schorsend beroep en verwijt de verwerende partij nog geen uitspraak te hebben in zijn annulatieberoep, gericht tegen de bijlage 26quater.

Uit het feitenrelaas blijkt dat de gegrondheid van de door verzoeker geuite vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Franse instanties onderzocht werd en niet gegrond werd bevonden. Verzoeker betwist niet dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker betwist evenmin de verantwoordelijkheid van de Franse autoriteiten.

Bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd rekening gehouden met verzoekers persoonlijke verklaringen en met de reden waarom hij niet

wenst terug te keren naar Frankrijk, namelijk omdat zijn verzoek er al werd afgewezen. Hieromtrent werd het volgende gemotiveerd:

“De betrokkene verklaarde dat hij niet wenst terug te keren naar Frankrijk omdat hij er al werd afgewezen. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk “indirect refoulement” impliceert, wijzen we erop dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. We wijzen erop dat Frankrijk verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.”

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan waaruit zou blijken dat voorgaande motivering niet correct is. Hij gaat immers niet meer in op zijn persoonlijke ervaringen in Frankrijk en verschaft op geen enkele manier bijkomende informatie omtrent het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming door de Franse autoriteiten niet behandeld zou zijn conform de internationale standaarden.

Vervolgens werd in de bijlage 26^{quater} uitvoerig gemotiveerd omtrent de algemene situatie in Frankrijk, rekening houdend met en citerend uit het AIDA-rapport, *update* in 2020. De beslissing luidt dienaangaande als volgt:

“We wensen te verwijzen naar het in 2020 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk (“Asylum Information Database - Country Report: France - 2019 Update” van Laurent Delbos), dat in het kader van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” in 2020 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. In het rapport wordt duidelijk gesteld dat verzoeken om internationale bescherming van personen die onder de Dublin-verordening aan Frankrijk worden overgedragen op dezelfde manier worden behandeld als de reguliere verzoeken. Het rapport maakt melding van het feit dat de omstandigheden van steun voor Dublin-terugkeerders ingewikkeld kunnen verlopen, met onderlinge verschillen tussen de verscheidene prefecturen (blz. 52-53). Het toont echter niet aan dat Dublin-terugkeerders worden uitgesloten van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Frankrijk bij overdracht of geen enkele mogelijkheid hebben om materiële opvangvoorzieningen te bekomen. Het loutere feit dat er onderlinge verschillen worden vastgesteld tussen de verscheidene prefecturen hieromtrent toont niet aan dat er bij Dublin-overdrachten naar Frankrijk sprake is van structurele of systematische tekortkomingen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. In verband met opvang wijzen we erop dat volgens het meest recente AIDA-rapport de verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren (“Hébergement d’Urgence Dédié aux Demandeurs d’Asile”- HUDA, PRAHDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie (“Centres d’Accueil et d’Examen de Situation Administrative, CAES) heden een totale capaciteit kennen van 98.564 plaatsen (blz. 88), hetgeen een stijging betekent ten opzichte van 2018 (86.592). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra zijn gericht op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (blz. 89). Het rapport stelt dat ondanks de uitbreiding van de opvangcapaciteit en het in het leven roepen van nieuwe soorten opvangcentra, er in bepaalde regio’s grote problemen blijven bestaan wat betreft opvang voor verzoekers om internationale bescherming (blz. 90-91). Hieromtrent wensen we op te merken dat de uitvoering van het nationale opvangsysteem volgens het rapport beoogt om zo veel mogelijk te voorkomen dat verzoekers geen opvang krijgen, maar dat lacunes op het vlak van capaciteit blijven bestaan (blz. 89). Daarnaast verwijzen we ook naar een decreet van de Franse autoriteiten (d.d. 01.06.2018) dat voorziet in een verhoging van de financiële toeslag voor verzoekers om internationale bescherming die toegang hebben tot de materiële

opvangvoorzieningen maar nog geen plaats hebben kunnen verkrijgen in het nationale systeem van opvang (http://www.asylumineurope.org/news/01-06-2018/france-increase-allowance-asylum-seekers-withoutaccommodation, 01.06.2018). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Volgens het rapport zijn de omstandigheden in de CADA toereikend en is er geen sprake van overbevolking. Het rapport stelt dat deze centra proper zijn en voldoende sanitaire faciliteiten hebben en het personeel is opgeleid (blz. 91-93). Wat de noodopvangcentra betreft, stelt het rapport dat de omstandigheden er vergelijkbaar zijn met de reguliere centra en dat personen kunnen worden ondergebracht in hotels in geval van overbevolking. Het rapport stelt dat de omstandigheden variëren naargelang de opvangfaciliteit (blz. 93). We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Gelet op het voorgaande benadrukken we dat niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

Verzoeker brengt geen enkel element aan dat ingaat tegen voorgaande beoordeling van de algemene situatie in Frankrijk, afgeleid uit het AIDA-rapport. Ook in de thans bestreden beslissing werd gemotiveerd omtrent artikel 3 van het EVRM en geoordeeld dat een overdracht aan de Franse autoriteiten geen schending inhoudt van voormelde hogere rechtsnorm.

Waar verzoeker zijn kritiek toespitst op de Covid-19-pandemie, dient opgemerkt te worden dat hij niet aantoonde dat Dublinoverdrachten in strijd zouden zijn met de geldende regelgeving inzake reizen.

Verzoeker, die verklaarde in goede gezondheid te verkeren en een leeftijd heeft van 29 jaar, toont niet aan dat hij door de overdracht zijn gezondheid in gevaar zou brengen. Bovendien gelden er tal van maatregelen om het risico op besmetting te beperken. Verzoeker wordt van zijn vrijheid beroofd met het oog op de overdracht aan de Franse autoriteiten, waardoor kan worden aangenomen dat de maatregelen strikt zullen worden opgevolgd. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, heeft de coronacrisis niet tot gevolg dat alle lidstaten toepassing zouden moeten maken van de discretionaire clausule op grond van artikel 17 van de Dublin III Verordening.

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt geen motivering te hebben opgenomen omtrent het Coronavirus, gaat hij eraan voorbij dat niet alleen Frankrijk, maar ook België en andere lidstaten te kampen hebben met het Coronavirus. Bovendien toont verzoeker niet aan dat Frankrijk geen maatregelen neemt om de verspreiding in te perken. Verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat de Franse instanties in de huidige omstandigheden en specifiek vanwege de aanwezigheid van het Coronavirus hun verplichtingen, die voortkomen uit de Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen nakomen.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij meent dat de motivering, m.b.t. zijn partner, stereotiep zou zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende aangaande de vermeende partner van verzoeker:

“De betrokkene werd op 18.12.2020 gehoord en verklaarde ongehuwd te zijn, maar sinds februari 2019 een relatie te hebben met K. N., vrouw, 28 jaar, met de Belgische nationaliteit. De betrokkene verblijft op hetzelfde adres als zijn partner. In het hoorrecht van 06/05/2021 afgenomen door de politie van PZ Brussel-West verklaart de betrokkene dat hij sinds 1 jaar en 2 maanden een relatie heeft met mevrouw K. N. In dit opzicht merken we op dat de artikelen 9 en 10 van Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid van het verzoek om internationale bescherming oplegt aan de lidstaat, waar een gezinslid reeds internationale bescherming geniet of waar een gezinslid een verzoek om internationale

bescherming ingediend heeft. De partner van betrokkene, K. N., die in België verblijft, kan echter niet beschouwd worden als een gezinslid in de zin van artikel 2, g) van Verordening 604/2013, noch als een familielid in de zin van artikel 2, h) van diezelfde Verordening. Die bepalingen zijn niet van toepassing. Bijgevolg kan dit geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Deze beslissing houdt geen schending van artikel 8 EVRM in."

Artikel 2, Definities, van de Dublin III Verordening luidt:

"Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder: (...)

g) „gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;"

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk vaststelt dat verzoekers partner niet kan worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, g), van de Verordening (EU) nr. 604/2013 omdat er geen sprake is van een duurzame relatie.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept. Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Belgische partner.

De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het verhoor op 6 mei 2021 op de vraag "Waarom bent u in België?" antwoordt "pour aller en Angleterre". Uit deze verklaring blijkt niet dat verzoeker de intentie heeft om in België een duurzame relatie aan te gaan. Dit klemmt met het betoog in het verzoekschrift waar verzoeker stelt dat zijn partner verklaard heeft dat het gaat om diepe gevoelens en zij plannen maken voor kinderen en een huwelijk en hij al sedert 2019 met zijn partner een relatie zou hebben. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker zich bewust was van zijn illegaal verblijf en de verwerende partij voor een *fait accompli* plaatst. Het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven of het hebben van een duurzame relatie wordt niet aangetoond. Een loutere verwijzing naar een verklaring van zijn partner is niet voldoende om zich te kunnen beroepen op de bescherming, geboden door artikel 8 van het EVRM. Het betoog dat er geen grondig onderzoek heeft

plaatsgevonden met betrekking tot zijn gezinsleven, dat met andere woorden de bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden, dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van zijn dossier en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, is niet dienstig, nu verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met voornoemde partner, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan in dit verband dan ook niet voorhouden dat er een ernstige proportionaliteitsafweging dient te geschieden.

Het enig middel is niet ernstig. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

Waar verzoeker betoogt recht te hebben op een rechtsmiddel met schorsende werking, dient opgemerkt te worden dat hij er thans gebruik van maakt, waardoor zijn kritiek niet dienstig is.

Het middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en in artikel 43, §1 van het PR RVV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC